

Les autores i autors d'Asterisc Agents han triat un fragment d'alguna de les seves obres amb la voluntat de fer més passadors aquests dies de reclusió forçada.

#Asteriscsquedaacasa
#Cadadiaunfragment

Sylvia Lagarda-Mata,
L'ombra de la Magui encara és al jardí
(Columna, 2020 | Destino, 2020)

EN PARAULES DE L'AUTORA:

“Les epidèmies, els contagis, el confinament, no són cosa de la modernitat: l'any 1914 ja vam tenir un ensurt d'aquestes característiques. Al capítol 30 de *L'ombra de la Magui encara és al jardí* us ho expliquem”.

Sylvia Lagarda-Mata

LA MAGUI

La Marguerite va arribar l'any del tifus.
I l'any de la guerra d'Europa.

Quan ningú no s'ho esperava.

I jo menys que ningú, és clar.

En el moment en què la meva dona em va
anunciar que estava en estat, em vaig quedar
clavat a terra.

—Què has fet! —vaig esclatar al cap d'uns
instants de silenci tens.

—És teu, Josep Anton —va respondre ella,
encara somrient, enjogassada.

No me la vaig creure.

Per molt que em reiterava que no podia ser
de ningú més que meva, aquella criatura que
esperava, perquè no havia estat amb ningú
més, a mi em feia mala espina. I en veure la
meva actitud, el disgust de la Louise va ser
tan gran que es va posar malalta.

Tan malalta que no es podia ni llevar del llit.

L'alarma va ser tremenda, perquè aquell era l'any del tifus. L'any que van morir més de dues mil persones només a Barcelona.

El tifus, com a tots els entorns industrials, era endèmic a la ciutat, i de tant en tant causava unes quantes dotzenes de morts. Però l'epidèmia d'aquell any va superar amb escreix totes les anteriors. Encara avui se la recorda com una de les més virulentes que mai s'hagi patit.

Em vaig témer el pitjor perquè alguns dels símptomes de la Louise coincidien: cefalàlgies, esgarrifances, febre, palpitations... A Vila d'Alba ningú més que ella presentava aquell quadre clínic...

El doctor Ramon Turró, un vell conegut meu que era director del Laboratori Bacteriològic Municipal, després d'efectuar diverses anàlisis va denunciar que les fonts infectades eren les que es proveïen del vell aqüeducte de les aigües de Montcada. És a dir, les de la ciutat antiga i les de la Barceloneta.

-On has estat, infeliç! -inquiria jo a la meva dona, amb els nervis destrossats.

I és que estava convençut que em posava les banyes amb algú que probablement vivia en algun dels barris infectats. Això hauria explicat perfectament l'inesperat embaràs i l'inesperat contagi.

-No he estat enlloc, no he estat amb ningú

—repetia ella amb un fil de veu, debilitada perquè gairebé no menjava i gairebé no dormia—. La criatura és teva. Tant et costa d'entendre-ho?!

I els dies anaven passant i la Louise no millorava, però tampoc no empitjorava.

—Ets un beneit del cabàs! —em va amonestar la meva mare, un dia que havia vingut a veure-la—. La teva dona no té el tifus, té un disgust que l'està matant. Com se t'acut tractar-la d'aquesta manera, sabent que està embarassada? No eres tu el qui tenia tantes ganes de tenir un hereu?

Moltes setmanes després que el brot de tifus es dissipés, la Louise va començar a aixecar-se del llit. Ja se li notava força la panxa i s'havia quedat amb la pell i l'os. Jo només em dolia que, si la nostra crisi conjugal no hagués coincidit amb l'epidèmia, potser hauria pogut treure profit dels seus coneixements farmacèutics. Tot menys pensar en la vida que estava gestant al seu interior, i que jo ja odiava abans que veiés la llum.

D'homes és errar.

Però no en vaig ser conscient fins que la criatura va tenir unes quantes setmanes.

Va ser una nena. És clar.

Una nena que no s'assemblava gens a la meva dona.

Tothom deia que s'assemblava a mi. Que tenia els mateixos ulls, els mateixos llavis, el mateix to de pell.

Jo m'ho volia creure. Però el dubte em corcava l'ànima.

I la Louise gairebé ni em dirigia la paraula. Les expressives expressions habituals en el seu rostre delicat eren tot un catàleg de menyspreu i ultratge. Va agafar les seves coses i es va instal·lar en un dormitori a part, del qual no sortia gairebé en tot el dia. Va abandonar el laboratori farmacèutic. Va deixar de banda la vida social i la familiar. Va deixar a l'estacada les altres filles, l'Adela i l'Amàlia, que aquell any, a causa de l'esclat de la guerra europea, encara eren a casa, sense poder-se traslladar al pensionat. I el que és pitjor: va girar l'esquena a la petita Marguerite, no només perquè la va posar, com ja era habitual, en braços d'una dida, sinó perquè no li feia el més petit cas. Com si mai no l'hagués portat al ventre. Com si no l'hagués parit ella. Era la seva manera de venjar-se dels maltractaments als quals l'havia sotmès durant tot l'embaràs. «Dius que no és filla teva? Doncs tampoc ho és, meva!».

«Quina família!», pensa l'Anna, mirant finestra enllà, des de la seva saleta d'estar, on, escarxofada al sofà, amb el llibre inèdit del rebesavi Josep Anton sobre el pit, gairebé viu la vida estranya dels Viladalba.

El Marc ni s'ho deu imaginar.

Ell que és tan *pijet*.

Ni un pam de net!

Si vols més informació sobre la **Sylvia Lagarda-Mata** i la seva obra,
pots visitar [el seu perfil](#) a la web d'**Asterisc Agents**
i seguir el bloc de l'autora [A Contra Corrent](#).

Per saber-ne més:

@: info@asteriscagents.com

WEB: www.asteriscagents.com

TW & IG: [@asterisc_ag](#)